

Gyventi dėl kitų

Viešpats nori, kad mes, krikščionys, galvotume apie aplinkinius ir tarnautume visuomenei, ir tą Jis mums įrodė savo gyvenimo pavyzdžiu. Čia glūdi ir krikščioniškosios laimės paslaptis.

2011-08-26

Per paskutinę Pasaulinę jaunimo dieną Popiežius Benediktas XVI aptarė ankstesniųjų kartų palikimą ir jo klausančiuosius paragino tvirtu krikščionišku gyvenimu kurti

žmogiškesnę visuomenę ir pasaulį
[1].

Kiekviena karta turi galvoti, ką paliks visuomenei, ateinančios kartoms, ką turi daryti – ir kaip – kad rytoj išauštų geresnis pasaulis. „Tikėjimas mus moko, kad Jėzuje Kristuje, įsikūnijusiame Žodyje, suvokiame mūsų žmonijos didybę, mūsų gyvenimo žemėje paslaptį ir didingą likimą, kuris laukia danguje (Plg. *Gaudium et spes*, nr. 24). Taip pat tikėjimas mus moko, kad esame Dievo kūriniai, sukurti pagal Jo atvaizdą, apdovanoti nesugriaunamu orumu ir pašaukti amžinajam gyvenimui“ [2]. Krikščionių žinia padeda pripažinti tikrąjį žmogaus orumą ir suteikia progą elgtis teisybės vardan.

Visuomenei būtina Bažnyčios evangelizacijos dvasia, kurią mums skleidžia visad aktualus Jėzaus Kristaus mokymas. Viešpats nori, kad

mes, krikščionys, galvotume apie aplinkinius ir tarnautume visuomenei, ir tą Jis mums parodė savo gyvenimu. Čia slypi ir krikščioniškos laimės paslaptis: tapti Jėzaus žinios nešėjais.

APAŠTALAVIMAS – MEILĖS APRAIŠKA

Apaštalavimas gimsta būtent iš meilės misijos, kurį vykdyti mus šaukia Dievas, suvokimo. Krikščionis yra Kristaus meilės liudytojas tarp žmonių ir bendruomenėje. Todėl apaštalavimas negali virsti taktika ar strategija vesti sielas pas Dievą; jis nėra nei užduočių visuma, nes meilė gimsta savaime ir visada aišku, kad veiksmingumas ateina iš Dievo, nors Dievas ir tikisi žmonių pagalbos.

Meilė ir apaštalavimas eina išvien; maža to, galima sakyti, kad jie neišskiriami, nes meilė pažadina išradingumą pagerinti tarnystę kitiems. Šv. Chosemarijos žinia taip

pat byloja meilės ir apaštalavimo ryšį, nes abu – apaštališkoji meilė ir su meile išgyvenamas apaštalavimas – susitapatina su draugyste: „**Meilė reikalauja, kad būtų gyvenama (...) draugyste**“ [3].

„**Krikščioniui, Dievo vaikui, draugystė ir meilė yra viena: dieviška šviesa, kuri šildo**“ [4].

Meilės dorybės dėka mes užmezgame gilius ryšius su artimu; su malonės padėjimu krikščionis kitame žmoguje atranda brolių, Dievo vaiką, Jėzaus Kristaus brolių; atranda patį Dievą, kuris mums dovanoja savo atvaizdą, virtusį žmogumi, kad jį šlovintume ir deramai gerbtume. Apaštalavimas, kuris paprastai tapatinamas su draugyste, tai ne kas kita, kaip „**gerbti, aš pabrėžiu, Dievo atvaizdą kiekviename žmoguje ir savo ruožtu padėti kitiems išvelgti šį atvaizdą savyje, kad mokėtų kreiptis į Kristų**“ [5].

Tikroji meilė skiriasi nuo paprasto bendravimo ir siekia kur kas toliau, nei kraujo ryšiai arba pasilinksminimais ar žaidimais grindžiama draugystė. Skiriasi ir nuo užuojautos, kuri mums kyla dėl svetimų žmonių vienatvės ir vargo. Ji matuojama Kristaus „Naujajame įstatyme“ išreikšta meile, dieviška meile, *kaip toji, kuria Aš jus myliu ir kuri gyva manyje*, nes ji gimsta iš pačių Švenčiausiosios Trejybės Gyvenimo įsčių. Meilė, kuri nesustoja prie fizinių ar charakterio trūkumų, troškimas būti su žmonių vaikais, kurio nesulaikė nei nuodėmė, nei atstūmimas, nei Kryžius. Meilės dorybė yra ta pati Meilė, kurią Dievas įžiebia krikščionio širdyje, kad ji priimtų ir atgamtiškai pakylėtų žmogišką meilę, mūsų troškimus ir lūkesčius.

„Kas nemyli, nepažįsta Dievo, nes Dievas yra meilė“ [6]. Remdamiesi šventojo Jono žodžiais, galime

pridurti, kad tas, kuris nemyli, nepažįsta ir savo artimo, nes nesugeba kituose atpažinti Dievo atvaizdo. Meilės stoka taip atbukina protą ir kitas galias, kad žmogus tampa nejautrus Viešpaties reikalavimams ir nebegali suteikti reikiamos padėkos artimui. Bet dar blogiau, kad neleidžia Dievui jo atpažinti kaip savo vaiko: jis tarsi užkerta kelią Dievui paliesti sielos to, kuris aklinais atsitvėrė nuo malonės.

KIEKVIENO ŽMOGAUS SVARBA

Meilė įgauna tikrąją prasmę, kai imame tarnauti kitiems, kai suvokiame, jog krikščioniškas pašaukimas yra tapti dovana kitiems, kad daugelis atrastų Kristų.

Tokį pavyzdį mums parodė pats Kristus; apie jį kalba Jo gyvenimo žemėje liudininkai: Jis džiaugiasi savo draugų džiaugsmu [7], kenčia, kai kenčia jie [8]. Jis visada atrasdavo laiko pabūti su kitais: nors ir

kamuojamas nuovargio, kalbasi su samariete [9], sustoja prie moters, kenčiančios nuo kraujoplūdžio, nors jo laukia Jajiro namuose [10], o kentėdamas ant Kryžiaus kalba su geruoju vagimi, atverdamas jam Dangaus vartus [11]. Be to, Jo meilė pasižymėjo konkrečiais darbais: matome, kaip Jis rūpinasi pavalgydinti aplinkinius ir suteikia jiems šių materialių gėrybių [12]. Jam rūpi, kad Jo mokiniai pailsėtų, ir nuveda juos į nuošalią vietą, kad galėtų atokiai Juo džiaugtis [13]. Pavyzdžių yra galybė, bet visi iš esmės liudija, kad Dievui kiekvienas žmogus yra svarbus.

Taip pasireiškia draugystė: teikti pirmenybę kitiems, skirti jiems laiko, tai yra artimai bendrauti. Šį atsakymą mums davė mūsų Tėvas, dovanodamas Kristų, o Jėzus to mus išmokė Savo gyvenimu: visada surasdavo laiko kiekvienam, apsistodavo prie kiekvieno. Meilė

įgauna savo tikrąją prasmę, kai kito žmogaus gyvenimas tampa mano gyvenimo pirmenybe. Žmonės, prisiartinę prie tikrojo krikščionio, turi atrasti asmeninę Dievo meilę, pajutę, kaip su jais elgiamasi, kaip yra vertinami, išklausomi, kaip pastebimos jų dorybės, kaip ima dalyvauti šiame antgamtiniame vyksme.

Kaip padėti sieloms eiti šiuo dvasiniu keliu, kuris, nors gal taip ir nevadinamas, yra apaštalavimo esmė? „***Pamąstyk apie tai, kad nevykusiai naudojami ištrupa, sudyla ir tampa netinkami galingiausi ir veiksmingiausi įrankiai***“ [14]. Kitaip tariant, reikia stengtis, kad kiekvienas žmogus įžvelgtų, kokių gabumų Jam suteikė Dievas, ir kaip juos panaudoti tarnystei aplinkiniams. Tą daryti Jėzus skatino savo apaštalus, juos po vieną mokydamas, siekdamas, kad kiekvienas dovanotų, ką turi

geriausio. Mes nejučia užimame kiekvieno žmogaus vietą, jo šeimos ar profesines pareigas, dalinamės jo sumanymais, šiuolaikinės visuomenės iššūkiais, Bažnyčios ir Opus Dei misija pasaulyje, kuri skleidžia druską ir šviesą.

Ir visa tai pasūdyta meilės druska.
„Meilė kantri ir maloni, meilė nepavydi; meilė nesigiria ir neišpuiksta. Ji nesieltgia nepadoriai, neieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, nemąsto piktai, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi tiesa; visa pakenčia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria“
[15]. Meilė pasiryžusi visuose žmonėse ieškoti gėrio, todėl jai reikia didelės, dosnios širdies, kuri išmokyta nugalėti savo ir kitų trūkumus, pyktį, blogą nuotaiką, nemalonių atsakymus. Ji kantri, nes dvasiškai stipri: moka laukti, nepažemina, meilės vardan viską ištveria. Neapkalba ir nesidžiaugia kitų

skausmu ar sunkumais, nesistengia puikuotis. Visada po ranka turi meilų supratimo ir ramybės žodį.

DRAUGYSTĖS VERTĖ

Šv. Chosemarija parodė pavyzdį, kaip reikia būti savo draugų draugais.

Draugas, kaip sakė klasikai, yra tarsi kitas „aš“. Jis mums padeda lengviau išgyventi negandas, mus lydi sunkumų metu, dalijasi džiaugsmais ir vargais. Jam viską patikime, nes juo galime pasitikėti. Sakydavo, kad turime **„remtis vieni kitais eidami gyvenimo keliu, pildydami troškimus, įveikdami sunkumus, džiaugdamiesi savo užsidegimo vaisiais“**.

Draugystė skleidžiama, ji jaučiama, ją galima kone apčiuopti: juntame, kad sutariame su draugu, kad esame artimi, kad jaukiai jaučiamės.

Krikščioniui draugystė – tai kitiems skleidžiama žinia apie Kristaus gyvenimą. Taip draugystė virsta tikra

Dievo dovana, neatsiejama nuo meilės.

Kiekvienas turi įsigilinti į draugystės vertę, kad išsivadotų iš uždaro aplinkinių rato. Krikščionis turi puoselėti sveiką pokalbio dvasią su įvairiausiais žmonėmis, vengti, kad jo nuomonė sukeltų neteisingą diskriminaciją arba kad savo būdu ar kalbomis taptų nepakenčiamas tiems, kurie mąsto kitaip. Kad tą pasiektume, turime išklaudyti kito žmogaus argumentų, į juos įsigilinti. Antraip tikras pokalbis neįmanomas, nes pašnekovas pajunta, kad mums neįdomu, ką jis sako: būtina mokėti į viską žvelgti ir jo akimis.

Bet anaipol nėra taip, kad neturėtume reikšti nuomonės temomis, kurios priklauso ne mums, o Dievui, ar kad bijodami užgauti neišsakytume ar iškraipytume Jėzaus mokymą. Tokiu požiūriu apgautume mylimus žmones ir užtvertume jiems

kelią į vienintelę tiesą, kuri gali visiškai patenkinti jų širdis bei numalšinti jų nerimą. Atvirkščiai, Kristaus meilė sustiprina kiekvieno nuomonę, o kartu ir nuramina širdį ir sušvelnina žodžius. Šitaip labiau priartiname Jėzaus, vilties ir išganymo nešėjo, žinią – kai patariame ar pataisome netinkamą elgesį, meilės dėka mūsų žodžiai nežeidžia, jais neteisiame, atvirkščiai, jie suprantami taip, kaip reikia: kaip nuoširdus troškimas, kad mūsų draugai būtų laimingi.

Tada patiriame šventojo Ignoto Antiochiečio žodžių gelmę: „Krikščionybė yra paremta ne įtikinėjimu, o didingumu“ [16]. Šis didingumas yra Kristaus meilė, nes žmonės priartėja prie Dievo ne tiek dėl mūsų argumentų, kiek dėl mūsų pačių – kokie mes esame su Dievo malonės padėjimu.

„Kiekviena krikščionių karta turi išpirkti, pašvęsti jiems duotą gyvenimo laikotarpį; tam turi suprasti ir išgyventi kitų, sau lygių, žmonių troškimus, kad galėtų jiems iškalbingai parodyti, kaip reikia atsidėkoti Šventajai Dvasiai už amžinai dalijamus Dievo Širdies lobius. Mes, krikščionys, turime šiais laikais, šiam pasauliui, kuriame gyvename, skleisti senąją ir naująją Evangelijos žinią“ [17].

J. M. Martin ir C. Cavazzoli

.....

[1] Plg. Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/07/17; *Homilija*, 2008/07/19.

[2] Benediktas XVI, *Homilija*, 2008/07/19.

[3] *Conversaciones*, n. 62.

[4] *Kalvė*, nr. 565.

[5] *Dievo Bičiuliai*, nr. 230.

[6] 1 *Jn* 4, 8.

[7] Plg. *Lk* 10, 21.

[8] Plg. *Jn* 11, 35.

[9] Plg. *Jn* 4, 6 ir toliau.

[10] Plg. *Mk* 5, 30-32.

[11] Plg. *Lk* 23, 42-43.

[12] Plg. *Mt* 14, 15-16.

[13] Plg. *Mk* 6, 31.

[14] *Vaga*, nr. 391.

[15] 1 *Kor* 13, 4-7.

[16] Šventasis Ignotas Antiochietis,
Epistola ad Romanos, 3, 3.

[17] *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 132.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/gyventi-del-kitu/)
[dev.opusdei.org/lt-lt/article/gyventi-del-](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/gyventi-del-kitu/)
[kitu/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/gyventi-del-kitu/) (2025-08-05)